

председник Републике (који је био и председник Сталног комитета Конгреса) и Државни савет (влада) као орган одговоран и Конгресу, Сталном Комитету и председнику Републике. И поред овако разумљиве организације државне власти, и КП Кине је била важна полуга система и имала руководећу улогу у усмеравању државе и живота кинеског народа. Устав Народне Републике Кине од 1975. је означио врхунац културне владавине Мао Це Тунга па је као такав више био завршни чин вануставног стања Кине, него што је отворио перспективу уставног консолидовања државе. Кина је тада још дрхтала под претњом Културне револуције која је, истина, јењавала и лагано се повлачила из сенке њеног болесног, остарелог и једва живог симбола какав је тада још био Мао Це Тунг. Са Маовим одласком није нестала и амбиција да се овековечи његова харизматска владавина па је Устав од 1975. био својеврсно завештање кинеских руководилаца да ће верно следити и чувати Маово револуционарно дело. Овај Устав је испод сваког правног нивоа, и због краткоће и садржаја, јер обилује безбројним изрекама паролама и мислима „оца нације“, којима није место у Уставу. Сам Устав је лоше правнички сачињен (са свега 30 чланова) и као такав је заостајао за претходним али и другим уставима тог доба и вреди помена само по томе што Кину дефинише по први пут као социјалистичку државу диктатуре пролетаријата. Устав Народне Републике Кине од 1978. је дошао после Маове смрти и осуде „четворочлане банде“ и у том погледу је зачајнији, не само што је дужи (60 чланова) и ближи правној концепцији коју треба да следи, него и што представља покушај враћања кинеској уставној традицији из 1954. па и раније. Он је назван актом институционализације и демократизације јер је тежио да оживи идеју и акцију „сто цветова“ мада је био близак пређашњем уставу пошто је задржао постојећу организацију (и органе) власти. При томе оријентација ка демократизацији земље је резултирала јачањем позиције Националног конгреса (представничког тела) па је Кина у целини у овом периоду наговестила дубље друштвене реформе и борбу за увођење законитости, што ће се одлучније спровести у наредним годинама. Устав Народне Републике Кине од 1982. је дошао после дубоких промена и заокрета који је трасиран већ започетом институционализацијом, демократизацијом али и економском либерализацијом и отварањем Кине после осуде „културне револуције“. Овај Устав је с правом носио епитет савременог акта јер је био прецизан и јасан у свих 138 чланова и с преамбулом која је довољно програмска и без устаљених фраза и парола из претходног периода. Устав од 1982. задржава постојећу социјалистичку дефиницију државе и Кину проглашава социјалистичком државом народнодемократске диктатуре у